

DIOCESE OF PATERSON

Diocesan Center
777 Valley Road
Clifton, New Jersey 07013

Office of
THE BISHOP

(973) 777-8818 Fax (973) 777-8976

LIST PASTERSKI

JUBILEUSZOWY ROK MIŁOSIERDZIA I OBIETNICY CHRYSZTUSA

Do wszystkich wiernych, osób zakonnych, diakonów i księży:
Pokój wam wszystkim, którzy trwacie w Chrystusie
(1 P 5:14)

[1] 8-go lipca 1776, ważący 943kg “Liberty Bell” (Dzwon Wolności) zabrzmiał z wieży Ratusza Niepodległości. Przywołał on wszystkich rezydentów miasta Philadelphia do wysłuchania publicznego odczytania Deklaracji Niepodległości przez pułkownika Johna Nixon. Na dzwonie widnieje inskrypcja zaczerpnięta z Księgi Kapłańskiej 25: 10: “Ogłaszajcie wolność w całej ziemi wszystkim jej mieszkańcom.” Jakże ponadczasowe przesłanie! Wszyscy ludzie pragną, bowiem wolności.

[2] Biblijny napis znajdujący się na słynnym Amerykańskim symbolu wolności ma swe korzenie w biblijnym prawie dotyczącym obchodów Roku Jubileuszowego. Jak podaje Księga Kapłańska, po upływie okresu siedmiu lat razy siedem lat Izrael miał obchodzić Jubileusz. Liczba siedem w Piśmie Św. to liczba symbolizująca pełnię, stąd siedem razy siedem oznacza doskonałość. Ponadto, ponieważ Szabat obchodzony był siódmego dnia, Jubileusz, który przypadał po okresie siedmiu lat po siedem lat był uważany za Szabat Szabatów. Miał on za zadanie urzeczywistnić Bożą wolność w narodzie wybranym, która była zawsze celem obchodzenia Szabatu.

[3] W Dzień Prześlągania, dźwięk rogu (yobel) zwiastował rozpoczęcie Jubileuszu (yobel). Podczas całorocznej celebracji, majątek przodków wracał do swoich poprzednich właścicieli; niewolnicy byli wypuszczani na wolność; długi były darowane, a sama ziemia leżała odłogiem. Wszystkie te uczynki wolności miały na celu ukazanie miłosierdzia Boga, który uwolnił Izrael z niewoli i uczynił ich swoim wybranym ludem.

[4] W roku 1300, Papież Bonifacy VIII ustanowił pierwszy Chrześcijański Rok Jubileuszowy. Urzeczywistnił on w Kościele najgłębszy duchowy wymiar starotestamentalnego Jubileuszu. Był to rok, w którym w uroczysty sposób świętowano miłosierdzie Boga, który przebacza nasze grzechy, przywraca utracony majątek, który został zaprzepaszczony przez pierwszych rodziców, uwalnia nas z niewoli grzechu i otwiera drogę powrotu do domu naszego Ojca. Od 14-go wieku, Kościół regularnie obchodzi Jubileusze, lub Lata Święte.

[5] W czasie nabożeństwa pokutnego w Bazylice Św. Piotra w piątek, 10-go kwietnia 2015r., papież Franciszek ogłosił 30-ty Jubileusz w historii Kościoła. Ustanowił on nadzwyczajny Rok Miłosierdzia Bożego (tzn. poza regularnym cyklem Jubileuszowym). Papież oświadczył, że pragnie abyśmy “...znaleźli w tym roku jubileuszowym radość do odna-

LIST PASTERSKI

leżenia na nowo Bożego Miłosierdzia, które jesteśmy wezwani to głoszenia wszystkim ludziom naszych czasów”. Ten Święty Rok rozpoczniemy 8-go Grudnia, 2015r. w uroczystość Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Marii Panny. Obchody zakończymy zaś 20-go listopada 2016rk, w święto Chrystusa Króla (por. Papież Franciszek, *Misericordiae Vultus*, 11 Kwietnia 2015).

[6] Jako czas specjalnego łaski, Rok Jubileuszowy kieruje nasze myśli i serca do Boga, które czeka z otwartymi ramionami by nas przyjąć z miłością. On pragnie odpuścić nam nasze grzechy i pogłębić naszą jedność z Nim. To właśnie z tymi słowami Jezus rozpoczyna swoją działalność w Ewangelii Św. Marka. Jezus głosi: “Czas się wypełnił i bliskie jest królestwo Boże. Nawracajcie się i wierźcie w Ewangelię!” (Mk 1:15)

[7] Zauważmy, że jeszcze przed wezwaniem nas do nawrócenia, Jezus ogłasza nadejście Królestwa Bożego. Królestwo Boże jest elementem centralnym w nauczaniu Pana Jezusa. W Ewangelii, zwrot “Królestwo Boże” pojawia się cztery razy u Mateusza; czternaście razy u Marka; trzydzieści trzy razy u Łukasza i dwa razy u Jana. W prawdziwie semickim stylu, aby uniknąć wspomnienia imienia Bożego, Mateusz używa zwrotu “Królestwo Niebieskie” ponad trzydzieści dwa razy. Niemniej, oba zwroty “Królestwo Boże” i “Królestwo Niebieskie” odnoszą się do tej samej rzeczywistości: działalności Boga, który wkracza w historię ludzkości i ustanawia swoją władzę miłości i miłosierdzia przez Jezusa Chrystusa.

[8] Żaden z autorów Ewangelii nie zwraca naszej uwagi na miłosierdzie i współczucie bardziej niż Łukasz (por. Łk 7:41-43; 10:29-37; 13:6-9; 15:11-32). Cytując za Dante, jego Ewangelia to “Ewangelia Miłosierdzia”. Łukasz widzi Boże Miłosierdzie, jako definiujące znamię Królestwo Bożego, już obecnego w Jezusie.

[9] W pierwszych rozdziałach swojej Ewangelii, Łukasz zapisuje dwie wspaniałe pieśni (kantyki), Magnificat Maryi i Benedictus Zachariasza. W pierwszym, Maryja wychwala Boga, którego miłosierdzie trwa “z pokolenia na pokolenie”, bo “ujął się za swoim sługą, Izraelem, pomny na swe miłosierdzie.” (Łk 1:49.54). W drugim kantyku, ojciec Jana Chrzyciela oddaje swoją wdzięczność Bogu, który wzbudził dla nas moc zbawczą w domu swego sługi Dawida... [a] naszym ojcom okaże miłosierdzie.” (Łk 1:69.72). Obie pieśni są hymnami chwalcącymi Boga za Jego wielkie miłosierdzie (hesed).

[10] Zapisując pierwsze kazanie Jezusa w synagodze w Nazarecie, Łukasz daje nam jedyną wzmiankę o Roku Jubileuszowym w Nowym Testamencie. Jezus odczytuje słowa z Księgi Proroka Izajasza przed mieszkańcami swojej rodzinnej miejscowości. W ostatnim wersecie, Pan Jezus ogłasza, że przyszedł “obwołać rok łaski od Pana”. (Łk 4:19). Zwrot “rok łaski od Pana” (Iz 61:2) jasno nawiązuje do praw obchodu Jubileuszu zawartych w Księdze Kapłańskiej. Stąd, Jezusa deklaracja, że spełnia on te same słowa, które zostały zapisane na Dzwonie Wolności, który rozbrzmiewając, zwiastuje prawdziwą wolność dla Ludu Bożego.

[11] W swojej Ewangelii, Łukasz ukazuje Jezusa, jako tego, który zapoczątkowuje Jubileusz. Z swoimi wieloma cudami miłosierdzia, Jezus przynosi wolność uciskany i uwalnia prześladowanych. On jest Boskim Lekarzem, którego miłosierdzie czyni Go przyjacielem grzeszników, wspomóżycielem potrzebujących i pocieszycielem dotkniętych nieszczęściem. W Jego krzyżu i zmartwychwstaniu odnajdujemy “wypełnienie mesjańskiej misji, którą Chrystus przepowiedział w synagodze w Nazarecie.” (Jan Paweł II, *Dives in Misericordia*, 8).

[12] W samym centrum Ewangelii Łukasza, w rozdziale piętnastym, autor zestawia ze sobą trzy przypowieści o Zagubionej Owcy, Zagubionej Drachmie i Synu Marnotrawnym. Te trzy przypowieści ukazują nieskończone miłosierdzie Boga. W działalności Jezusa, Bóg nie tylko zaprasza grzeszników do nawrócenia lub po prostu akceptacji tych, którzy się nawracają. Raczej, sam Bóg szuka tych, którzy się zagubili. Serce Boga bije z niewypowiedzianym miłosierdziem dla każdego grzesznika.

[13] W Ewangelii Św. Marka, zaraz po tym jak Jezus ogłasza nadejście królestwa Bożego, nasz Pan wzywa do nawrócenia: “Bliskie jest Królestwo Boże. Nawracajcie się...” (Mk 1:15). Kolejność jest tu ważna. Najpierw, łaska Boża; potem, nasza odpowiedź. Bóg przyszedł do nas, żeby nas zbawić w Chrystusie. To jest czyste miłosierdzie. Jego zbawcza obecność prowadzi nas zatem do nawrócenia.

LIST PASTERSKI

[14] “Bożą wolą jest nas zbawić, i nic bardziej nie podoba się Jemu ponadto nasze szczerze nawrócenie do Niego. (Św. Maksym, List 11). Niemniej nawet nasze nawrócenie, nasze odejście od grzechów i zwrócenie się ku Bogu jest darem Bożego miłosierdzia. Sam Bóg działa w nas, abyśmy pragnęli i czynili to, co Jemu się podoba. (Flp 2:13).

[15] Nadzwyczajny Rok Jubileuszowy Miłosierdzia Bożego rozpocznie się 8-go grudnia bieżącego roku z otwarciem drzwi Bazyliki Św. Piotra w Rzymie przez Papieża Franciszka. Każda diecezja otworzy “Drzwi Miłosierdzia” 13go Grudnia 2015r, w ten sam dzień, w który Papież otworzy drzwi swojej katedry, w Bazylice Św. Jana na Lateranie. W Diecezji Paterson, Święte Drzwi zostaną otworzone w Kościele Św. Małgorzaty w Morristown i diecezjalnym sanktuarium Św. Jana Pawła II w Kościele pw. Matki Bożej Różańcowej w Passaic.

[16] Obraz Świętych Drzwi jest bardzo symboliczny. W Ewangelii św. Jana, Jezus nazywa siebie drzwiami: “ Ja jestem bramą. Jeżeli ktoś wejdzie przeze Mnie, będzie zbawiony - wejdzie i wyjdzie, i znajdzie paszę” (J 10:8-10). Wchodzenie przez drzwi lub bramę przywołuje na myśli ruch z zewnątrz, gdzie jest niebezpiecznie do wewnątrz, gdzie jest bezpiecznie. Przekroczenie progów Świętych Drzwi ukazuje nasze pragnienie do jeszcze głębszego przynależenia do owczarni Pańskiej, Chrystusa Dobrego Pasterza, który chroni nas od grzechu i otacza swoją łaską.

[17] Nazywając się bramą, Jezus wskazuje, że jest On jedyną drogą do zbawienia. Jest tylko jeden Zbawiciel ludzkości: “... jeden jest Bóg, jeden też pośrednik między Bogiem a ludźmi, człowiek, Chrystus Jezus” (1 Tm 2:5). W rozmowie z Tomaszem podczas ostatniej wieczerzy, Jezus jasno stwierdza: “Ja jestem drogą, prawdą i życiem. Nikt nie przychodzi do Ojca inaczej jak tylko przez ze mnie.” (J 14:6). Tylko Jezus otwiera drogę dialogu z Bogiem. Dlatego też, nasze przejście przez progi Świętych Drzwi reprezentujących Chrystusa jest aktem wiary w Jezusa jako jedynego Zbawiciela Świata.

[18] W czasie Roku Jubileuszowego, Ojciec Święty daje możliwość uzyskania odpustu zupełnego dla wszystkich, którzy podejmą pielgrzymkę i przekroczą progi Świętych Drzwi czy to w Rzymie czy na terenie diecezji lokalnej. Aby uzyskać odpust jubileuszowy, musimy przystąpić do spowiedzi św., przyjąć Komunię Św., wyznać wiarę poprzez recytację “Wierzę w Boga” oraz pomodlić się modlitwą “Ojcze Nasz” w intencjach Ojca Św. Nawet Ci, którzy fizycznie nie są w stanie podjąć pielgrzymki mogą uzyskać odpust zupełny. Chorzy, starsi oraz uwięzieni mogą zjednoczyć się duchowo w swoim cierpieniu z Jezusem, pomodlić się w intencjach papieża, przystąpić do spowiedzi, przyjąć Komunię Św. oraz uczestniczyć we Mszy św., nawet, jeśli miałyby to być przez różne środki masowego przekazu.

[19] W wielu wymiarach, współczesna teologia odstąpiła od długiej tradycji Kościoła zachęcającej wiernych do uzyskiwania odpustów. Dla wielu niedawno katechizowanych młodych ludzi, koncept odpustów jest całkowicie nieznanym. Dla wielu osób, nawet tych aktywnie zaangażowanych w duszpasterstwo, idea odpustów jest przedawniona. Czym zatem jest odpust? Do czego jest on nam potrzebny? Na jakiej podstawie Kościół udziela odpustów?

[20] Grzech wpływa na nas w dwojaki sposób. Po pierwsze, grzech ciężki całkowicie niszczy naszą relację z Bogiem. Podejmując świadomą decyzję, aby zgrzeszyć w sposób ciężki, odcinamy się niejako kompletnie od Boga i stawiamy się na drodze do wiecznej separacji od Boga, czyli piekła. W swoim miłosierdziu Bóg daje nam sakrament pokuty i pojednania, aby móc naprawić swoją relację z Nim i aby na powrót, w stanie łaski uświęcającej, wstąpić na drogę ku niebu. Grzech lekki nie niszczy naszej relacji z Bogiem, choć ją osłabia. Pomniejsza on w nas zdolności kochania i zwiększa przywiązanie do rzeczy ziemskich.

[21] Po drugie, za każdym razem, gdy grzeszymy, obrażamy nie tylko Boga, ale ranimy samych siebie. W grzechu, nasze serce staje się niejako nieuporządkowane. Odwracamy się od Boga, który jest naszym prawdziwym szczęściem po to, aby szukać przemijających przyjemności w Jego stworzeniach. W spowiedzi św., słowa absencji wypowiedziane przez kapłana nie eliminują ran pozostawionych przez grzech. Te rany, które są efektami grzechu, niezdrowe przywiązania do rzeczy tego świata, obarczają nas swoim ciężarem. Często są one źródłem cierpienia, zarówno fizycznego jak i duchowego, i stąd ich nazwa, doczesna kara za grzechy.

[22] Nie powinniśmy wmawiać sobie i się oszukiwać, że doczesna kara za grzechy pochodzi od gniewnego i zawistnego Boga. Zupełnie nie! Bóg jest miłością i zawsze nas kocha. Kara za grzech pochodzi z samej natury grzechu. W akcie grzechu, kierujemy swoją wolę przeciw Bogu. Przez modlitwę, post i uczynki miłosierdzia, musimy starać się, aby tę

LIST PASTERSKI

samą wolę skierować na powrót do Boga. Miłosierdzie jest najlepszą drogą, bo “możemy pielęgnować nasze serce, oczyszczać ziemię ...wyrywać chwasty wad, a siał cnoty, lecz jeśli nie otworzymy źródeł miłosierdzia, nic nie przyniesie owocu.” (Św. Piotr Chryzolog, Kazanie 43). Miłosierdzie pozwala naszemu sercu bić w jedności z sercem Boga.

[23] Od pierwszych wieków, Kościół zadawał pokutę tym, którzy przystępowali do sakramentu pokuty i pojednania. Przez pokutę, nasze serca mogą zostać oczyszczone i otworzyć się prawdziwie na Boga w taki sposób, w który nie będzie już więcej potrzeby na karę za grzechy. (por. Katechizm Kościoła Katolickiego, 1459). We wczesnym Kościele, za ciężkie grzechy takie jak apostazja, morderstwo, czy aborcja, pokuta była bardzo surowa i mogła trwać przez lata. W miarę upływu czasu, Kościoła skrócił czas praktyki pokutnej i dał możliwość uzyskania odpustów.

[24] Odpust jest to darowanie przed Bogiem kary doczesnej za grzechy, zgładzone już co do winy. Stąd, prawdziwie pokutujący grzesznik, który już otrzymał przebaczenie w spowiedzi św., może odmówić modlitwy lub czynić akty miłosierdzia, które wiążą się z możliwością otrzymania odpustu częściowego, wcześniej określonego w liczbie dni. Odpust zupełny oznacza całkowite przebaczenie kary doczesnej za grzechy.

[25] Ponieważ Kościół otrzymał władzę odpuszczania grzechów, Chrystus dał nam również przywilej odpuszczania kar doczesnych za grzechy poprzez modlitwy, pobożne uczynki i akty miłosierdzia, które wiążą się z możliwością uzyskania odpustu (por. Mt 18:18). Chrystus również pragnie od nas, abyśmy naprawili zło wyrządzone w naszej duszy przez grzech. On chce, abyśmy pozbyli się doczesnej kary za grzechy. Jeśli nie uczynimy tego teraz na ziemi, będziemy musieli to zrobić w czyścicu. (por. KKK, 1472).

[26] W sposób szczególny, w czasie tego Roku Miłosierdzia, papież Franciszek zaprasza nas to przyjęcia odpustu jubileuszowego poprzez spełnianie uczynków miłosierdzia względem ciała i duszy. Do siedmiu uczynków względem duszy zaliczamy: upominanie grzesznych, pouczanie nieumiejętnych, radzenie dobrze wątpiącym, pocieszanie strapionych, znoszenie cierpliwie krzywd, chętnie darowanie uraz oraz modlenie się za żywych i umarłych. Do siedmiu uczynków względem ciała, natomiast, zaliczamy: karmienie głodnych, pojenie spragnionych, przyodzianie nagich, przyjmowanie podróżnych, pocieszanie więźniów, nawiedzanie chorych oraz grzebanie zmarłych.

[27] My, którzy otrzymujemy Boże miłosierdzie w obfitości, jesteśmy wezwani to czynienia miłosierdzia innym. Przez nasze akty miłosierdzia, nieważne jak małe, przynosimy ulgę innym ludziom i kontynuujemy w naszych czasach dzień Jubileuszu, który Jezus zapoczątkował. Przez naszą życzliwość i współczucie względem drugiego człowieka, stajemy przed Chrystusem, który nam obiecał: “Błogosławieni miłosierni, albowiem oni miłosierdzia dostąpią.” (Mt 5:7).

**W centrum pastoralnym diecezji Paterson, w Uroczystość Chrystusa Króla,
w dwudziesty drugi dzień listopada roku Pańskiego dwa tysiące piętnastego.**

+ Arthur J. Serratelli

+ J. E. Ks. Biskup doktor Arthur Serratelli
Biskup Diecezji Paterson

Sr. Joan Daniel Healy, S.C.C

Siostra Joan Daniel Healy, S.C.C
Kancierz